

Z českých mlýnů

HUMORISTY KARLA TŮMY.

Také svatojanská pouť.

Tu neděli před sv. Janem setkaly se paní mlynářka z Oupadu s paní mlynářkou z Rozvodova na náměstí — ičkém několik kroků před kostelem.

Staré přítelkyně a už se neviděly od Božího hoďu velkonočního. Inu to bylo nějakého vřtání a povídání.

"Prosím vás, pojedete se svým páнем na sv. Jana do Prahy?"

"Ale nepojedu."

"Vidíte, já také ne! Tři leta už jsem tam nebyla."

"Vždyť já také ne. Vždycky se mi vymlouvá na ten sjezd, to že prý jsou jen samí mužští mezi sebou a co prý bych tam dělala?"

"Zrovna tak máj! Co si to jenom s těmi sjezdy spískali? Zeptám-li se: 'Řekni mi, k čemu to je a co ti tam dají?' vysměje se mi že prý tomu nerozumím a že se tam nic nerozdává."

"Tak co je tam táhne?"

"Taky povídám! Člověk by se už stal zrovna nedůvěřivým."

"Haha! ale jdětež, paní sousedko, snad byste nežárila? Jak já aspoň mého starého znám..."

"Inu já se taky o svého nebojím, vždyť už má svých pět křížků na zádech — ale přece bych ráda jenom věděla..."

"Co je tam vábí? Já vám to tedy povím: to pražské pivo a nic jiného! Na to si oni potrpí. Jako bych je viděla: první jejich starost, jak vylezou v Praze z nádraží: Tak kam? a za pět minut už byste je našla někde u plzeňského. Tam se dovědí, kde dostanou ještě lepší a za nějakou hodinu už putují za ním. A tak vám to chodí celý boží den, až večer zapadnou do divadla a po divadle zase do hospody."

"Inu pán Bůh jim to požehej, ale jak my k tomu přijdeme, že máme doma sušit zuby?"

"Vidíte, paní sousedko, to je nespravedlivost, kterou bychom si neměli dát líbit. Muži všechno a my nic."

"Už mne taky napadlo, paní sousedko, že bychom se měly jednou smluvit a jít na vzdor si jednou také samy něčeho dopřát!"

"Já jsem při tom — ale co?"

"Když nás nevezmou s sebou do Prahy, vyjedme si samy také někam!"

"Na mou věru, to si uděláme," zasmála se paní mlynářka z Rozvodova, až se jí ve tvářích důlky dělaly — když tu zahučely z kostela varhany jako hlas vážného kateče. "Pro pána krále, pan pater už je u oltáře! No, však si to po mši dopovíme," a už se tlačily mezi škrobené fěrtochy a dlouhošosaté kabáty, jimiž kostel byl naplněn k umačkání.

S jakou vroucností se modlily, neb nač myslely, ví jen ten, jenž zpytuje ledví lidské; já nesahám váženým paňmaminkám rád do svědomí; já vím jen tolik, že první slovo, jak vyšly z kostelíčka, bylo: "A víte, kam se podíváme; na sv. Jana je na Dolince pouť. Tam navštívíme sládkovic."

"A to máte pravdu! Beztoho se nám už paní stará navkazovala."

"No a mně!"

"Tak tedy! A to bude veselější než v celé Praze."

"Ale," zarazila se náhle v proudu blahosti paní mlynářka z Oupadu, "co pak bude dělat hospodářství? Vám je hej, vy máte už dcerušku dospělou, která vás zastane, ale u nás?"

"No vy máte syna!"

"I dejte mi svatý pokoj, na to

ho je tak co spoolehnot! To bych ho musila uvázat a ještě by se utrh."

"Ale vy mu křivdíte, paní sousedko: vždyť je to takový usedlý, hodný, rozumný mladík, ten váš Toník."

"Haha! to se tak leda dělá, když přijde k vám, ale jen se zeptejte mého, co s ním má za zlost. Žádné předložení a žádný rozum. Jen samá flinta, ryby, koně, Sokol, veslařský, zpěvácký a čtenářský spolek, samá sbírka a samý výlet."

"Inu, inu, vždyť je mladý a jen když je takto spofádaný."

"No, chvála Bohu, to je," potakovala s jistou pýchou paní maminka z Oupadu, "jen co je pravda, v tom ohledu na sebe drží; on promluví s děvčaty, on si rád zatančí, ale nic víc, to za něj mohu stát."

"Nu a zrovna to," vpadla honem paní mlynářka z Rozvodova, "máte také u mojí dcery. Jde jí už na osmnáctý rok, ale ona pořád ještě učiněné děcko. Minulého masopustu jsme byly na několika plesech, tanečnicí jen se o ni drali, ale ona nic, žádný jí nespíet hlavu ani na minutu."

Tak si libovaly a byly by si Bůh ví ještě jak dlouho libovaly, kdyby nebyly už dávno stály na rozcestí, kde nezbyvalo konečně než se rozloučiti. Pohubičkou se tedy a poslední slovo bylo:

"Tak tedy jistě: na sv. Jana na pouť do Dolinky; ale před našimi starými ani muk!"

"Toť se rozumí, ani muk!"

V předvečer sv. Jana ubírali se dva svátečně vystrojení páni otcové ku nedaleké stanici železniční. Jeden měl v ruce deštník, druhý silnou španělkou se stříbrným knoflíkem, jeden přes levé rameno přehozený svrchník, druhý tmavý plaid. Šli volnou, neboť každý měl co nést na té své prelatúře a byli podle všeho vzdor těm mizerným časům zcela veselí myslí.

"Ale to vám povídám, sousede, letos se nedám zdržet! Zítřka večer musím být doma."

"Haha!" spustil druhý na celé kolo. "Tohle je dobré; on se nedá zdržet. Kdo pak vždy nejvíc sám našince zdržoval?"

"No ale tentokrát, povídám, že ne!"

"A kdyby to bylo 'u Tomášů' pivo jako křen a 'u Fleků' jako malvaz?"

"Ne a ne!"

"Ale přísahat byste nechtěl? Co?"

"Když tu není nač, leda tamhle u telegrafní tyče."

"No tak u telegrafní tyče," smá-li se oba, až za břicha se chytali. A čtvrt hodiny na to unášel zbožné poutníky svatojanský vlak ku matičce Praze.

Jen vytáhli páni otcové z domu paty, nastalo v obou mlýnech šukání a kutění, jako — inu jako když se právě ženské strojí na pouť. Na Oupadském starý kočár Václav vytahoval z kůlny kočár aby jej umyl, zatím co z Rozvodovského jechal prášek tryskem do Oupadu s psaníčkem paní mlynářky, že tedy zítřka jistojistě atd.

Nuže nadešlo vytoužené jitro, den vybraný, že si krásnějšího nebylo lze přát a paní mlynářka vystrojená zrovna božihodně usedala blaženě do kočáru, napomínajíc Václava, jen aby dobře držel koně, aby se nic nestalo. Za čtvrt hodinky dojele k Rozvodovu, kde už čekala rovněž vyšňořená paní sousedka, aby přisedla, zatím co se Oupadská paní maminka obdivovala pýčce se Lidunce, kterak prý ještě pořád roste do krásy, kterak se už maminka může na ni ve všem bezpečit a spoolehnot až

radost. Možná, že by byla Lidunka uslyšela ještě také něco o Toníkovi, jak ten si asi dnes bude doma počínat, ale Václav na kozlíku už sebou netrpělivě vrtul a nadzvednul kloubek krátkým: "Tak s pánem Bohem!" učinil diškursu pfitř. Kočár vyjel ze dvora a za chvíli byl 'v prachu'.

Jen měly paňmaminky z domova vytaženy paty, nastala v obou mlýnech nová sháška.

"Ale to ti povídám, Bětuško — svatojanský jazyk, sice se do smrti na tebe budu hněvat," domlouvala po chvíli mezi čtyřma očima ve světnici Lidunka staré, v takových věcech obeznané kuchtě, která jí se své strany ujišťovala a za ten stříbrný zlatník, jež uctila v dlaní, aby jen byla docela, ale docela bez starosti a užila té krásné příležitosti co nejveseleji.

"Jáčku, zde máte hoši na pivo, jestli ale který ceknete, tomu zvednu se stárkem zítřka mandle, že nebude moci 4 neděle polykat," napomínal tou dobou v oupadské šalandě Toník chasu; děvčece slíbilo pěkný kosmonoský látek a za půl hodiny na to už cválal vystrojen jako myslivec, ale bez flinty a bez psa, na perutích lásky ku své dávnou vyhládnuté, mužských se tolik štítící Lidunce...

Proto jí, ubožátku, také tak její srdce tlouklo, když ho spatřila z dálky, že nemohla ani se zápraží se ho dočkat a letěla mu vstříc beze všech perutí, že by z ní maminka byla měla radost.

Plán výletu byl dávno smluvený. Tři stanice odtud vypíná se staroslavný Karlův Týn a Lidunka ho posud neviděla! Nebyl to učiněný hřích? Nuže dnes chtěla hřích ten napravit a Toník měl jí býti andělem strážným. Že jí povede po cestách dobrých, bylo znamenati hned od počátku, neboť se dali co možná stranou od blízké železniční stanice pěknými pěšinami do polí, což mělo svůj dobrý rozum a důvod moudrý v tom, že na štaci kasíri přednosta dobře je znali a nebyli by měli dojísta nic rozumnějšího na práci, než přivítat vracející se z Prahy tatínky novinkou, jak také dceruška a synáček si dopřáli toho vybraného svatojanského dne!

Však na štěstí nebylo na druhou stanici než co by kamenem dohodil a ostatní doběh, t. j. tak venkovská 'malá hodinka cesty', pro upřímnou lásku věru pravá hračka.

Ve zdraví tedy ten kousek cesty urazili, počkali na nejbližší zábavní vlak a na oběd byli už v Budňanech pod Karlovým Týnem.

Rozumí se, že jim ještě jakživo tak nechutnalo a že Karlův Týn nebyl za celých těch 500 let, co tu stojí, nikdy tak krásný jako teď, když si ho Lidka s Toníkem prohlížela. Konečně po starožitnostech hlásila se opět mladožitnost o své právo.

"Víš co, Lidunko, u sv. Ivana je prý tak krásně! Času máme dost, zajdeme si tam."

"Když myslíš!" A skutečně na těch romantických skalách nad sv. Ivanem bylo to tuze moc krásné. Tak krásné, že se jim ani odtud nechtělo, že by byli pořád poslouchali kukačky a počítali hubičkami, kolikrát — ale což se budeme nudit se zamilovanými lidmi!

Historie pro nás stává se teprv zábavnou, když v 7 hodin 35 minut odjíždí právě vlak ze stanice budňanské, zatím co Toník a Lidka bez dechu pádí teprv se skály Karlotýnské v pevné naději, že pojedou později ještě vlak jeden 'v naši stranu'. Ale kdo vypíše jejich zděšení, když na štaci zvědí, že pojedou sice, ale jen rychlík, který nikde nestaví.

Toník byl zdrcen, Lidka byla ještě zdrcenější. Honem tedy ně-

jaký povoz. Toník strká klukům a zřícením železničním šesták za šestákem a posílá je v pravo v levo do Budňan i do Klučic shánět nějaký povoz. Než vše nadarmo. Jeden má sice kočár, ale a rozlámaným pérem, druhý by nejel v noci za celý svět, třetí nezná cestu a čtvrtý má stahané koně.

Nyní teprv byl Toník zdrcenější, Lidka však tou nejzdrcenější dívkou na světě. "Co řekne tatínek a maminka?" Netroufala si ani domyslet odpověď a jen plakala a bědovala, až skoro už i Toníkovi bylo také do brečky, obzvláště když o půl deváté šel kolem nich rychlík, ani se neohlídnul.

Bylo devět hodin večer a oni půl čtvrté hodiny od domova! Toník by se byl pohlavkoval, Lidunka by si byla rvala ošinu, kdyby to jen bylo co spomohlo. Už bylo čtvrt na deset a ještě pořád nevěděli co počít. Avšak když je nouze nejvyšší, tu otrhánek nejbližší. Přitočil se k nim nějaký klouček a soucinně prohlodil: "Já bych ještě věděl, jak by se dostali domů. Pojede teď ještě nákladní vlak, kdyby jim to páni udělali..."

Do Toníka jakoby šampaňského nalil. Vyskočil, dodá si srdce, běží na koučičího opodál kasíra a počne mu zkroušeně vyprávět celou svou nehodu. Kasír je dojat, obzvláště když vidí hezkou Lidunku, zavolá přednostu stanice od dobré večere, tento je na štěstí v dobré mife — směje se historii jak starý a slibuje pomoc. Ještě deset, věčných deset minut a nákladní vlak se přiběhává. Přednosta stanice mluví s konduktéři, ti potřásají hlavami, ale nějaký ten zlatník přivede je také do humoru a — hup! už zmizeli Toník s Lidkou v temných vnitřnostech nákladního vozu pro dobytek.

Nikdo se mne neptej, jak jim bylo po tu hodinu jízdy v libovonném a pohodlném tom coupé! "Kdo nevěří, sám ať zkusí, co pro lásku trpět musí!" — ten, kdo zmešká s děvčetem za takovýchle "okolostrátností" poslední večerní vlak!

Konečně lokomotiva pískla, vlak se pořád zastavoval — byli ve své domácí stanici. "Prosím vás," bylo první slovo Toníkovo ke konduktérovi, který je přišel vystrkovat z jejich vězení, "jen ať nás přednosta stanice nezmeřčí." Inu zmeřčil-li neb nezmeřčil, kdož to ví, jisto jest jen tolik, půda hořela a že nebyl z nich žádný mocen slova, až když před samými vraty Rozvodovského mlýna uvítal je hlas odstrojené věrné kuchty: "Slečinko, jste vy to? Pro pána, to je doba! To se vám to tam líbilo!"

"Co říká maminka a tatínek?" vyhrkla ze sebe bezdechá Lidka.

"Ale kde pak těm je konec! Ti jsou ještě za horami kdes! Snad jste přece nemyslila, že se ještě dneska navrátí z pouti?"

Ty centy, které padaly v tu chvíli oběma vytrápaným výletníkům z dušiček, nechtěl bych věru zdvihat! Ale patřila jim ta zkušena, proč nevěděli, jak se znají naše dobré panímaminky rozpovídat a tatínkové zabrat do pražského piva, když se do toho dají!

Nečistota krve přivoděna jest špatným pracovním žaludku. Vyčistěte svůj žaludek a tím i krev užíváním Dr. Augusta Koeniga hamburských kapek

Do Wied, Tex.

Všem našim odběratelům v okolí Wied, Tex., oznamujeme, že pan A. J. Kallus převzal jednateřství našich listů. Všichni krajané, kteří u nás nějaké obchodní záležitosti k vyřízení mají, necht' na něj s důvěrou se obrátí.

Vyd. Pok. Záp. a Hosp.

ALLEN'S LUNG BALSAM

Ochraptění, bolesti hrdla, Bronchitis, kašle, záškrtu a všech jiných onemocnění průdušnice a plic.

Úplně čistý. Schválený lékař.

DR. A. L. SCOVILL, po mnohá leta známý obecnostu po celých Spojených státech jako vynikající lékař pro plicní onemocnění ALLEN'S LUNG BALSAM je pro všechny věkové třídy k vyčištění neduhů plicních obecnostu nabízen. Použití jej v velkém úspěchem ve své vlasti rodině, v případech své sestry která stála se nemocní v nejvyšším stupni nachotit. Léčba ona jest nyní zdravou vyhlášená byvši ALLEN'S LUNG BALSAMEM.

1. lékárně: 2c. 50c. a \$1.00 láhev.

Dr. Rudis-Jičinský

...ČESKÝ...

lékař a ranhojič

V Crete, Nebr.

Ordinuje v lékárně p. Fr. Neděle

TELEFON 33.

Dr. L. H. Sixta

SCHUYLER, NEBR.

český lékař

Office vedle pošty v Hollman's block

—V druhém poschodí—

NAVŠTÍVÍTE OMAHU?

Jestli ano, nezapomeňte se zastavit ve skvělé zřízeném hostinci a hotelu

J. ONDRÁČKA

v čísle 1232 jižní 13. ulice.

Mimo výtečné lůžkoviny a doutníky obdržel veškeré pohodlí, jako v každém hotelu právě v dy. Jídla připravená jsou dle způsobu české i amerického. Hostům z venkova věnuje zvláštní pozornost a podobného pohodlí jak "u Johna", nenajdou nikde.

FR. CUBA

...ČESKÝ PRÁVNÍK...

VE SCHUYLER - - NEBR

Vede právní pře při všech soudech v kterékoliv části státu a poslouží právní radou ve všech případech. Pečuje bedlivě a osobně o všechny záležitosti mu svěřené. REFERENCE: Bankovní dům F. F. F. Adresujte: Fr. Cuba, Schuyler, Neb

Postarejte se

o budoucnost svých rodin

Přistoupením k rozvířenému řádu

WOODMEN of the WORLD,

jenž vyplácí pojistné správně a rychle.

JEDNÁNÍ V ŘEČI ČESKÉ.

Hledají se Jednatelé, k založení nových táborů. Výhodné podmínky.

Doplňte o podrobnosti český neb anglicky na vrchního velitele

J. C. ROOTT,

311 Sheely Block, OMAHA, NEB.

Joseph F. Palik jednatel MUTUAL LIFE, pojistitel na živou společnost v New Yorku. Jedna tel. pro státy Iowa a Nebrasku. Hleďte se neb dopište na JOS. F. PALIK, South Bend, Neb.